

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor dosarului, recursul ordinar declarat de către avocatul Farniev Arcadie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, în cauza penală în privința lui

*Moraru Sergiu XXXXX, născut la XXXXX,
domiciliat XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 26.09.2017 – 05.10.2018

instanța de apel: 25.10.2018 – 13.02.2019

instanța de recurs ordinar: 25.05.2019 – 04.02.2020

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 05 octombrie 2018, Moraru Sergiu a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Codul penal, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare pe termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Codul penal, pedeapsa aplicată lui Moraru Sergiu XXXXX a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de un an și nu va fi executată dacă condamnatul în termenul de probă nu va comite noi infracțiuni și prin purtarea exemplară și muncă cinstită va confirma încrederea acordată, totodată obligându-l pe Moraru Sergiu să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, Moraru Sergiu, în perioada de timp de la XXXXX - XXXXX, fiind administrator al SRL „Romar Cons”, aflându-se pe str. XXXXX, cu sediul mun. Chișinău, or. XXXXX, str. XXXXX, urmărind scopul cauzării de daune materiale în proporții deosebit de mari prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul încheierii unui contract de arvună nr. 6 din 07 octombrie 2016 și anume pentru ap. 9 situat pe str. XXXXX, mun. Chișinău și un contract de investiții, a luat de la partea vătămată Cerniciuc Ion suma de 14 000 euro, care conform ratei de schimb al BNM la acel moment constituia suma de 309 820 lei și suma de 2600 euro care conform ratei de schimb al BNM la acel moment constituia suma de 53 113,58 lei, fără scop de însușire, care ulterior i-a contabilizat la firma SRL „Romar Cons”, astfel cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material în proporții deosebit de mari în sumă totală de 362 933,58 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Farniev Arcadie în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei

noi hotărâri de achitare a lui Moraru Sergiu, deoarece nu s-a demonstrat vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii încriminate.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul a menționat că:

- prima instanță a ignorat în totalitate argumentele și probele prezentate de către partea apărării ce demonstrează pe deplin lipsa componentei de infracțiune în acțiunile lui Moraru Sergiu;

- potrivit declarațiilor părții vătămate Cerniciuc Ion în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal;

- nu a fost pus în discuție faptul că, la primirea banilor de la Cerniciuc Ion, inculpatul Moraru Sergiu avea careva intenție directă de ai cauza acestuia daune materiale prin înșelăciune și abuz de încredere, în acest caz ar fi absolut irezonabil de ai oferi părții vătămate ulterior peste câteva zile careva acte ce confirmă primirea acestora. Din potrivă circumstanțele date demonstrează doar faptul că Moraru Sergiu din numele societății comerciale pe care o administrează avea intenții de a duce până la un bun sfârșit raporturile comerciale cu domnul Cerniciuc Ion;

- inculpatul i-a propus lui Cecan Alexandru un apartament mai sus sau mai jos, decât cel arvunat, iar aceștia au rămas să se gândească. Nu există nici o diferență dintre apartamentul care urma să-1 primească, cu cel care i 1-a propus, apartamentul era la nivelul 3 sau 5, le-a propus un apartament exact la etajul următor sau etajul precedent a aceluiași tip de apartament, cu metraj identic, ei nu au refuzat deodată categoric, dar au lăsat să se gândească;

- circumstanțele cauzei atestă faptul că atât Moraru Sergiu ca administrator al SC „Romar Cons” SRL cât și reprezentanții „Braus Com” SRL, beneficiarii lucrărilor pe care le executa societatea administrată de Moraru Sergiu, au încercat să soluționeze acest litigiu pe cale amiabilă oferind un șir de propuneri care erau mai avantajoase decât cele primite din start la semnarea contractelor de arvună, și toate acestea se datorau doar faptului că din culpa acestor întreprinderi SC „Romar Cons” SRL nu putea să-și onoreze cu exactitate așa cum era prevăzut în contractele de arvună obligațiile contractuale;

- buna-credință a lui Moraru Sergiu se demonstrează și prin faptul încercărilor stingerii parțiale a datoriei față de Cerniciuc Ion;

- prima instanță a interpretat greșit în sensul agravării și creării unui aspect negativ de vinovăție a inculpatului, la constatarea vinovăției instanța de judecată a ignorat declarațiile tuturor martorilor și toate înscrisurile și s-a axat în mare parte pe declarațiile martorului Cerniciuc Corina, declarațiile căreia de fapt au fost combătute de către toți ceilalți martori și inclusiv de partea vătămată, mai mult ca atât Cerniciuc Corina în repetate rânduri a făcut declarații contradictorii, aspect care din motive necunoscute nu a fost de fiecare dată reflectat în procesul-verbal de audiere a acesteia;

- în loc de autosesizare în sensul atragerii la răspundere penală a martorului pentru declarațiile mincinoase, prima instanță a pus aceste declarații la baza învinuirii și totalmente a ignorat faptul că, Moraru Sergiu a acționat în exclusivitate ca administratorul SC „Romar Cons” SRL și contractele de arvună reale, care au produs efecte juridice și care sunt recunoscute de ambele părți până în prezent au fost de asemenea semnate între „Romar Cons” SRL și Cerniciuc Ion, la fel cum și banii au fost încasați de „Romar Cons” SRL și nicidecum de Moraru Sergiu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Moraru Sergiu a săvârșit infracțiunea imputată acestuia. Aceste împrejurări fiind constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a reținut că, necătând la faptul că inculpatul n-a recunoscut vina, prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, bazându-se pe declarațiile martorilor date în cadrul ședinței de judecată.

Declarațiile depuse de către inculpatul Moraru Sergiu, prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate lui, sunt declarații ce nu corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală care se combat prin probele analizate și apreciate, prin prisma prevederilor art. 101 Codul de procedură penală, fiind constatat cu certitudine că Moraru Sergiu a comis infracțiunea imputată lui, și că acțiunile inculpatului au fost corect calificate de către prima instanță prin prisma art. 196 alin. (4) Codul penal.

Instanța de apel a menționat că argumentele invocate de avocat în interesele inculpatului în apel au fost combătute prin sentința primei instanțe, iar acțiunile inculpatului Moraru Sergiu se încadrează conform infracțiunii imputate, or, obiectul juridic al componenței de infracțiune imputată inculpatului Moraru Sergiu îl constituie relațiile sociale cu privire patrimoniu, care au în conținutul lor un drept de creanță, potrivit cărora inculpatul urmărește dobândirea mijloacelor bănești ale victimei, prin înșelăciune, profitând de încrederea acesteia și fără a avea intenția să îndeplinească angajamentul asumat. Înșelăciunea ca metodă de săvârșire a infracțiunii se poate manifesta atât prin acțiuni active, care constau în comunicarea informațiilor false despre anumite circumstanțe sau fapte, cât și prin inacțiuni, care rezidă în ascunderea, tănuirea circumstanțelor sau faptelor, în trecerea lor sub tăcere. Abuzul de încredere constă în folosirea relațiilor speciale de încredere dintre vinovat și persoanele fizice sau juridice în scopul însușirii ilegale a profiturilor materiale sau bănești. Asemenea relații apar în legătură cu funcția ocupată sau munca îndeplinită legată de exploatarea averii proprietarului. Stabilind relații de încredere cu vinovatul și punându-i la dispoziție averea sa, proprietarul are încredere în el, dar vinovatul își însușește veniturile căpătate din exploatarea averii proprietarului.

Instanța de apel a reținut că este constatat cu certitudine că inculpatul a luat suma de bani de la partea vătămată, transmiterea acestei sume fiind condiționată și de faptul înșelăciunii și abuzului de încredere. Baniți transmiși nu au fost restituiți o perioadă excesiv de lungă, mai mult, decât, în mod normal, în cazul unor erori și obligații civile de bună credință. Chiar dacă ar fi acceptată versiunea apărării, această nu justifică perioada excesiv de mare pentru restituirea arvunei. Desigur, restituirea unei arvune necesită timp pentru realizarea unor proceduri contabile, bancare și de altă natură, dar nu acea perioadă de timp ca în cazul dedus judecării.

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței CEDO în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță.

La individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Instanța de apel a conchis că pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

5. Decizia instanței de apel din *13 februarie 2019*, pronunțată integral la **13 martie 2019**, a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Farniev Arcadie în numele inculpatului, la 12 aprilie 2019, prin care, a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În cererea de recurs ordinar, avocatul a invocat temeiul art. 427 alin.(1) pct.6) 8) 12) Cod de procedură penală.

5.1. În motivarea recursului s-a menționat că instanța de apel:

- nu a îndeplinit strictele prevederi ale legii, precum și explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”;

- a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probelor puse în apelul avocatului care în cumul dovedesc cu certitudine nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate, ori nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apelul avocatului;

- incorect a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, deoarece probele prezentate de către partea apărării în instanța de judecată dovedesc că de către inculpat nu a fost săvârșită infracțiunea imputată, iar aprecierea acestora de către instanța de apel este doar o apreciere unilaterală și incorectă în favoarea părții acuzării;

- faptelor săvârșite le-a dat o încadrare juridică greșită;

- a pronunțat o decizie care este contrară legii fără a se expune asupra tuturor motivelor invocate în apelul avocatului, fapte care urmează a fi calificate ca erori;

- nu s-a expus nici într-un mod asupra faptului că la data de 29 mai 2018, între Cerniciuc Ion și SC „Romar Cons” SRL a fost semnată tranzacția de împăcare;

- nu a reținut că relația dintre Moraru Sergiu ca administrator al SRL „Romar Cons” și Cerniciuc Ion nu au existat niciodată elementele infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, iar litigiul apărut între aceștia este unul de ordin civil, născut din obligații contractuale acceptate de ambele părți la momentul negocierii și semnării contractelor;

- nu a constatat obiectul infracțiunii, deoarece însăși partea vătămată Cerniciuc Ion fiind audiat în instanța de judecată a declarat că nu a re careva pretenții de ordin material față de Moraru Sergiu și nici nu a înaintat careva acțiune civilă în cadrul urmăririi penale sau în cadrul dosarului penal;

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, și menționează că instanța de apel, rejudecând cauza s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect a soluționat cauza, iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

7. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal lărgit consideră că recursul declarat urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Colegiul penal lărgit atestă că, recurentul în cauza deferită judecării, invocă ca temeiuri de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 6) 8) 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de apel nu sa pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Referitor la temeiul de recurs invocat și anume pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, Colegiul penal lărgit constată că, acest temei nu și-a

găsit confirmarea, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414, 415, 417 alin. 8) Cod de procedură penală, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat de partea apărării, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii atacate, dispozitivul fiind expus clar și instanța de apel nu a admis nici o eroare gravă de drept.

Colegiul constată că, temeiul prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod procedură penală la care se referă autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că probele administrate au fost analizate obiectiv și a fost dat răspuns la toate argumentele apărării expuse în apel.

Reieșind din esența criticelor invocate în recurs, Colegiul penal lărgit reține că, acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanță, concludență, veridicitate și utilitatea acestora și toate în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel, în baza probelor cercetate și verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101, din punct de vedere al relevanței, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, în mod argumentat concluzionând că fapta comisă de către Moraru Sergiu, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 196 alin.(4) Cod penal, după cum au fost încadrate acțiunile inculpatului de către organul de urmărire penală, or, obiectul juridic al componenței de infracțiune imputată inculpatului Moraru Sergiu, îl constituie relațiile sociale cu privire patrimoniu, care au în conținutul lor un drept de creanță, potrivit cărora inculpatul urmărește dobândirea mijloacelor bănești ale victimei, prin înșelăciune, profitând de încrederea acesteia și fără a avea intenția să îndeplinească angajamentul asumat. Înșelăciunea ca metodă de săvârșire a infracțiunii se poate manifesta atât prin acțiuni active, care constau în comunicarea informațiilor false despre anumite circumstanțe sau fapte, cât și prin inacțiuni, care rezidă în ascunderea, tănuirea circumstanțelor sau faptelor, în trecerea lor sub tăcere. Abuzul de încredere constă în folosirea relațiilor speciale de încredere dintre vinovat și persoanele fizice sau juridice în scopul însușirii ilegale a profiturilor materiale sau bănești. Asemenea relații apar în legătură cu funcția ocupată sau munca îndeplinită legată de exploatarea averii proprietarului. Stabilind relații de încredere cu vinovatul și punându-i la dispoziție averea sa, proprietarul are încredere în el, dar vinovatul își însușește veniturile căpătate din exploatarea averii proprietarului.

S-a constatat cu certitudine că, inculpatul a luat suma de bani de la partea vătămată, transmiterea acestei sume fiind condiționată și de faptul înșelăciunii și abuzului de

încredere. Bani transmisi nu au fost restituiți o perioadă excesiv de lungă, mai mult, decât, în mod normal, în cazul unor erori și obligații civile de bună credință. Chiar dacă ar fi acceptată versiunea apărării, această nu justifică perioada excesiv de mare pentru restituirea arvunei. Desigur, restituirea unei arvune necesită timp pentru realizarea unor proceduri contabile, bancare și de altă natură, dar nu acea perioadă de timp ca în cazul dedus judecării.

La concluzia enunțată instanța de apel a ajuns în rezultatul cercetării tuturor probelor, descrise inclusiv în pct. 4.1 al prezentei decizii, care au fost apreciate conform art. 101 Cod procedură penală, iar careva temei de a considera că concluzia instanței de apel este eronată la caz lipsește.

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Totodată, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Astfel, Colegiul penal lărgit conchide, că instanța de apel n-a comis eroarea de drept invocată de către recurent deoarece eroarea gravă de fapt constă în stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerație a probelor, care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o altă apreciere a probelor decât cea dorită de părți și ea trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

În recurs se mai invocă ca temei de anulare a hotărârii judecătorești și pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică greșită, însă instanța de recurs conchide că temeiul dat nu persistă în cauză, deoarece instanțele judecătorești nu au făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către inculpat decât cea în baza căroră acesta a fost pus sub învinuire.

Instanțele inferioare și-au argumentat concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 196 alin.(4) Cod penal, menționând că aceasta este confirmată prin probele prezentate, stabilind în final măsura de pedeapsă cu respectarea prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, ținându-se seama de gradul prejudiciabil al faptei comise, de persoana celui vinovat și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limitele sancțiunii normei penale în baza căroră a fost declarat vinovat, astfel temeiuri de a interveni în hotărârea judecătorească în această parte la fel nu s-au stabilit.

Referitor la alegațiile recurentului că, instanța de apel nu s-a expus în nici într-un mod asupra faptului că la data de 29 mai 2018, între Cerniciun Ion și SC „Romar Cons” SRL a fost semnată tranzacția de împăcare, Colegiul penal lărgit menționează că, lecturând decizia instanței de apel, se remarcă că, temeiul dat nu se regăsește în contextul motivelor

indicate în susținerea apelului, declarat de către avocatul Farniev Arcadie, în numele inculpatului.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în privința inculpatului Moraru Sergiu, corect a fost constatată vinovăția, normele de drept aplicate în hotărârea atacată nu contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, recursul declarat fiind vădit neîntemeiat, urmând a fi respins ca inadmisibil.

În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de avocatul Farniev Arcadie ce acționează în numele inculpatului Moraru Sergiu, ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, recursul ordinar urmând a fi respins ca inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Farniev Arcadie, în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, în caua penală în privința lui *Moraru Sergiu XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 12 martie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena